

När friska personer isoleras

Att sitta isolerad är tveklöst psykiskt nedbrytande, och kan faktiskt göra friska människor sjuka. I den här artikeln kommer du att få läsa om vad isolering under närmast militära former innebär för en frisk människa.

Vid två tillfällen, dels 2020 och dels 2021, satt jag 2 veckor vardera på en särskild isolerings- och karantänsenhet, kallad *MIQ (Ministry of Isolation and Quarantine Facility)* på Nya Zeeland. 2020 låstes jag in på Novotel Hotel vid Aucklands flygplats, och 2021 på ett annat hotel i utkanten av Auckland. Varje dag kostade systemet Nya Zeeland \$NZ 2 miljoner av skattemedel.

2020 var det något lättare då karantänsreglerna hade införts 6 månader tidigare, och formerna och restriktionerna höll på att ta en mer fast form.

Incheckning sker av polis och utcheckning av militär. Kontrollerna är rigorösa. Särskilt anställda sjuksköterskor och vårdpersonal ansvarar för provtagning och daglig kontroll av ev symptom hos de intagna.

28 juli 2021 utrustades vi 24 timmar efter incheckningen med speciell en fång-märkning. Det blå bandet runt handleden markerade att man hade tillstånd att under vakternas överseende promenera 50 min innanför det dubbla stängslet, med kameror, polis och militär personal.

*Illustration av militärpolis i
Ministry of Healths eget
informationsblad till fångarna*

Varje dag går ett team av sköterskor runt och mäter digital kroppstemperaturen på avstånd och frågar närmast tvångsmässigt om man hostat, haft snuva, haft diarre eller andra symptom. Ingen normal fånge uppgav några som helst symptom. Anledningen var att man då riskerade att bli transporterad till en ännu hårdare isoleringsenhet som potentiell fara för samhället. RT-PCR (Reverse Transcriptase Polymerase chain Reaction) testing sker dag 1, 5 och 12. Är ett test positivt transporteras man vidare till en ännu hårdare enhet. Man har då förlorat övervakad frigång innanför stängslet.

Familjer får ingen särbehandling utan ett vuxet par med två småbarn får dela på ett litet rum. Successivt noterade jag hur föräldrarna blev allt mer irriterade på att barnen sprang på gräsmattan vid frigång. Det var ju förbjudet att springa!

50 minuters promenad med vakter. Lägg märke till de små barnen som inte behöver bära munskydd.

Informationsbladen till gästerna uttryckte tydligt att fysisk träning var farligt då svettning kunde öka risken för överföring av COVID. Att hålla avstånd om 2 m var sacrosankt. Munskydd skulle alltid bäras utanför det 8 m² stora isoleringsrummet, och om munskyddet inte bars ordentligt blev man genast tillsagd av det privata vaktbolagets personal. Om detta inte hjälpte kom polisen. Vid ett tillfälle efter 10 dagars isolering 2020, sa polismannen vänligt till mig;

“Om du inte drar upp munskyddet ordentligt måste jag skriva en anmälan, och då hamnar du i kriminalregistret. Det vill varken du eller jag!”

Jag tackade vänligt för hans förståelse, och fortsatte mina 6 – 7 km intensiva promenader innanför stängslet där jag hade cirka 100 m att utnyttja fram och tillbaks. Vid min andra isoleringsvistelse i juli-augusti 2021, promenerade jag intensivt 7 – 8 km varje dag. Vakterna var trötta på mig men kunde inget göra då jag inte bröt inga regler. Avsiktligt promenerade jag också i hållande regn för att tvinga ut vakterna. Man blir snabbt expert på psykologisk krigföring som COVID-fånge.

Man får promenera 50 min/dag under bevakning av privat vaktbolag, polis och militär, dubbla stängsel mot allmänheten, kameror och en allmänt kränkande, och nedlåtande psykologisk behandling. Man måste ringa och boka tid för bevakad promenad. Har man otur finns det inga tider kvar, och då uteblir promenaden.

Jag promenerade snabbt 7-8 km varje dag, upp o ner. De var irriterade på mig men kunde inget göra då jag inte bröt några regler. Jag promenerade avsiktligt i hållande regn för att tvinga ut vakterna. Snabbt utvecklades en förståelse för psykologisk krigföring som COVID-fånge.

Vakterna är oftast Indier eller Maorier

5 dagar efter ankomsten till isoleringsenheten I juli 2021, kom plötsligt en sköterska och klippte av mitt blåa handledsband. Utan spår av medlidande och förståelse sa hon bara kort;

“En passagerare på planet som du färdades på, testade positivt för COVID efter ankomsten till Sydney. Vi måste nu testa dig och andra passagerare ytterligare en gång för att utesluta infektion. Tills ditt svar på PCR-testen anlänt får du inte längre gå ut.”

Plötsligt kände jag att jag höll på att rasa ihop mentalt. Att inte få träffa människor kunde jag klara. Som barn hade jag vistats på Vidkärrs barnhem i Göteborg och utsatts för en annan typ av isolering och psykologiska övergrepp. Men att plötsligt inte få andas frisk luft eller gå ut, hotade åter min själsliga existens. Meditationen hade verkligen svårt att lugna mitt upprörda sinne.

*Obligatorisk
märkning av alla
fångar*

Efter 24 timmar återkom sköterskan och försökte då vara vänlig och uppmuntrande då jag fick tillbaks min märkning.

“Jag har ordnat så att du ska få gå ut klockan fem trots att det egentligen inte är din tid”, sa hon innan hon gick.

Munskydden får tas av vid rökning eller s.k. vaping, och det förekom ofta att folk började röka för att kunna avlägsna munskydden, och självklart för att kunna andas fri luft utan en mask som blockerar, och irriterar slemhinnor och andningsvägar.

2021 hade vakternas psykologiska attityd tydligt förändrats. De hade nu alla vuxit in i sina roller, och det fanns nu en osynlig mur mellan de civila fångarna och vakterna. Vi var nu lägerfångar med hänvisning till ett virus som ingen någonsin isolerat i naturlig miljö.

De privata fångvaktarna hade en psykologiskt nedvärderande attityd, och relativt snabbt observerade jag hur vårt beteende som fångar förändrades. Våra identiteter suddades ut och vi blev närmast robotliknande i vårt beteende. Varje felsteg kunde leda till negativa konsekvenser. Det var “vi och dem”, och det förekom nästan aldrig någon konversation mellan fångar och fångvaktare. 24 timmar/dygn observerades vi av vakter och hundratals kameror. Här är några sanna axplock från vakterna.

'Did I ask you? Where are you going? You touched the rail, now I have to clean it! Sir! You walk counter clockwise, please correct and walk clockwise! Tell the kids to stop running! Sweating can transfer COVID, stop heavy exercising!'

Det var som att leva i en totalitär mardröm. Snart skulle vi alla vakna upp och livet skulle fortsätta som vanligt. Problemet var att vi aldrig fallit i sömn. Det hade istället det snabbt massformerade samhället gjort. Förespråkare som den svenske journalisten Wolodarski, radio- och TV-journalister hade nu alla glömt betydelsen av diskriminering, utanförskap och t.o.m nazisternas och Pol Pots förintelseläger.

Ständigt frågade dessa journalister varför de inte kom mer restriktioner, vaccinpass och isolering av de ovaccinerade. År efter år stod de maktlystna, korruperade och narcissistiska

politikerna med sina s.k. experter i ändlösa rader av presskonferenser för att annonsera fler åtgärder restriktioner. En vanlig förkylning blev nu ett dödligt hot. Influenzan hade mirakulöst närmast försvunnit. Plötsligt hade politiker och experter funnit en mening i sina liv. Friska individer blev legala fångar.

En kvinnlig psykolog och jag började samtala under fångenskapen. Hon berättade att hon p.g.a. ett handikapp tvingats uppge hela sin medicinska historia för att kunna få rätt att gå ut med kryckor och få mer flexibla tider för sin frigång. Vi skrev gemensamt till den Nya Zeeländska Regeringen om det psykologiskt nedbrytande i behandlingen, utan att någonsin få ett svar. Vi började tappa modet.

En del tappar förståndet på isoleringsenheterna, och därför har de ett 'Mental Health Team' som snabbt anammat sina väktarroller. De får uppgiften att bedöma om fångarna ska intas under psykiatrisk tvångsvård på andra specialenheter. I mina ögon bedrevs redan tvångsvård utan någon som helst tanke kring den Hippokratiska eden eller Nurembergkoden. Din kropp och din rätt var inte längre din egen.

När jag tittade på min märkta handled slogs jag av att det inte var någon skillnad mellan nazisternas införande av s.k. "Gesundheistpass" och judestjärna för judar och intellektuellt handikappade i Nazi-Tyskland. Vi befann oss nu i en situation som lägerfångar under medicinsk fascism på Nya Zeeland. Vi var hjälplösa.

Jag spelade golf på rummet genom att använda draperier som bolldämpare. Ibland ville min inre vrede spränga hela lägret i luften. Nu förstod jag varför fångenskap kan föda och göda terrorism.

Jag läste, utförde mängder av utbildningsprogram för läkare "on-line" och jag försökte hålla uppe min moral med yoga, meditation och fysisk träning. Jag svarade bara 'yes or no' på tilltal. För att ytterligare markera situationen rapporterade jag alltid mig själv som fånge 215, dvs mitt rumsnummer, till militär, polis och vakter. Det var alltid irriterande förstod jag, men gav mig ett psykologiskt övertag. Fanns det några skuldkänslor bakom uniformerna?

När jag släpptes ut förstod jag varför min farfar arbetade direkt under Fäktmarsalk Mannerheim under det finska vinterkriget. Han hade varit expert på att överleva, och kanske var det också en anledning till att jag själv specialiserat mig i överlevnadsteknik. Tyst tackade jag dessa tuffa kursers förmåga att höja min psykiska styrka och moral.

Isoleringen förtydligade psykologen Millgrams banbrytande forskning 1963. Han visade att vanliga människor var beredda att utsätta andra oskyldiga testpersoner för tortyr, dvs elchocker, för att kunna förändra deras beteende. Vad försökspersonerna inte visste var att mottagarna av elchocker var skådespelare. Nu såg jag vanliga människor snabbt förändras i sina roller som vakter och sjukvårdspersonal. Hade de glömt bort empatin, medkänslan och kärleken?

Till min förfäran insåg jag hur snabbt dessa vakter anammat tortyrens psykologi. I denna Gulag av successivt ökande och fönedrande övergrepp mot oskyldiga civila människor som varit tvungna att resa, kom den totalitära statens fascism snabbt att dominera det dagliga livet. Utanför stängslet fanns de som stilla begrundade fånglägret, men inte en enda människa var beredd att riva det system som plötsligt reste sig som en stalinistisk vålnad genom morgondiset. Det skulle bli värre.

Efter att jag lämnat isoleringen röstade det Nya Zeeländska parlamentet för ett tillägg till COVID-lagstiftningen. Nu kan de som vägrar vaccinering föras till en av regeringen kontrollerad isoleringsenhet där de inte bara tvångstestas utan också tvångsvaccineras. Deras tillhörigheter beslagtas lagligt under fångensjopen.

All sjukvårdspersonal och lärare I Nya Zeeland måste nu vaccineras. Vägrar man detta förlorar man sitt arbete. Att vara kvar på arbetet som ovaccinerad betraktas idag som en kriminell handling. Jag hade gett allt av mig själv för andra människor och detta underbart vackra land, men jag unde inte ge mitt liv till en regering som förespråkade medicinsk fascism.

Till slut fick jag nog och jag tvingades därför lämna mitt arbete som specialist och tidigare klinikchef. Mina patienter uttryckte sin sorg och Maoriernas vrede började plötsligt vakna. Idag går Nya Zeeland mot ett social och finansiellt sammanbrott. Kriminaliteten ökar. Företagen går i konkurs och människor förlorar sina arbeten. Utanförskapet och fientligheten mellan vaccinerade och ovaccinerade stöds medvetet av de styrande på alla nivåer. Det är som om hela landet långsamt begår suicid.

Marcel Westerlund
MRCPsych, MRANZCP, MD, RN
Specialist i allmän- och rättspsykiatri